נש אב מיי פרק ח מהלכות מעס"ק הלכה יג ופ"ה מהלי חתן וחלה הלכה כג: ב מיי פיח מהלי מעה"ק בלה ימ: בא ד מיי שם הלכה טו: בה מיי שם הלכה טו: ו מיי שם הלכה טו טו: בת ז מיי שם הלכה וטו:

תורה אור השלם

וּבשַּלְתָּ וְאָבַלְתָּ בַּמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהֹוֶה אֱלֹהֶיוּ בּוֹ וּפְנִיתָ בַּבּקֶר וְהָלַבְתַּ לְאֹהָלִיף:

2 ורלי חרש אשר הרשל הו 2. וְּבְּיִי זֶהֶ שׁ רְּיַשׁוּ יְשָּבֵּי יִשְּבֵּי וְיִשְבֵּי וְחַשֶּׁת בְּשְׁלְה יִשְׁבֵר וְאָשַׁף בַּמְיִם: וֹמַרְק וְשָׁשַׁף בַּמְיִם: ויקרא ו, כא

3. כל זכר בכהנים יאכל אתה :קרשׁ קרשׁים הוא

ויקרא ז, כב 4. כל אָשֶׁר יַגָּע בְּרְשֶׁרָה יִקּדְשׁ וַאֲשֶׁר יָזָה מִדְּמָה עַל הַבָּגָּר אֲשֶׁר יִזָּה עָלֶיתָ תְּכַבַּט בְּמָקוֹם

מוסף רש"י

. השפוד והאסכלא. שנלה נהן השפוד והאטביה. שנים בין נשר קודש, משום דכי אמי למחר היי נותר וכי הדר מנשל נשר קודש גיעול לחבירו. שמנשלין נהן ואינו מספיק להיות נותר עד שתמזור ופולטו בתבשיל אחר (ע"ד עד עד). כל אשר יגע. כל אשר יגע. כל אשר יגע בדעה היקדש (ויקרא), בעד חולין או שלמים שומן אכילתן מרובה מחטאת ונגע בחטאת, יקדש, כדמפרש להיות כמוה: יכול אפילו שלא בלע. הטוגעת נה ממנה קאמר רחמנא יקדש, ת"ל כו' (פסחים מה.):

לעזי רש"י

גרדיל"י גרדיל"א. אסכלה.

שימה מקובצת

ממתין לה זמן אבילה והדר עביד לה מריקה ושטיפה. גליון. כלומר דלאמר שעצר זמן אכילה ונעשה נותר עביד לה תריקה ועשה ע"כ מספר ישן (ב"ש): מאי קאמר. גליון. פ" דקתני הקלים נאכלים כחמורים והדר חני אין . טעונין מריקה ושטיפה ואין פוסלים במגע. ומהדרינן הכי קאמר אם יש בו בנותן טעם הרי הקלים וכו'. ע"כ :מפר ישן (ב"ש)

השפוד והאסבלא מגעילן בחמין. אית דלא גרסי נחמין משום דבעי רבה למימר בסוף ע"ז (דף עו.) מאי הגעלה

דקתני מריקה ושטיפה א"ל אביי מי דמי מריקה ושטיפה בצוגן הגעלה בחמין ואי גרסינן במשנה גופה בחמין היכי טעי רבה ונראה דשפיר

גרסינן ליה וקסבר רבה מריקה בחמין והא דנקט רבה שטיפה אגב מריקה נקט ושטיפה לאו דוקא והכי קאמר מאי הגעלה בחמין דקאמר היינו מריקה דאיירי בה לעיל דאיכא למ״ד

בגמ' דמריקה בחמין: ופנית בבקר. פי׳ בקונטרס על כרחין בקר של חול קאמר וקרי ליה בקר ראשון וקשה דלמא בי"ט וכגון שחהלו בתוך התחום וחפי תימא כהו לומר דבעי ראיית פנים ביום בו ראשון שמביא קרבנו מ"מ י"ל למחרתו שהוא חה"מ כל ז' מנא ליה ונראה לפרש דמשמע ליה כולהו בקר אחד משום דכולהו ז' תשלומין דראשון דחגיגה יש לה תשלומים כל ז׳ ומכאן קשה ללשון אחר כו שפירש בקונטרם בפסחים בפרק מי שהיה טמא (דף נה:) גבי פסח ראשון טעון לינה פסח שני אין טעון לינה דראשון טעון יום אחד והכא מוכח דבעי לינה ז' וכן בסוכה בפרק לולב וערבה (דף מו.) דקתני כשם ששבעת ימי החג טעונין קרבן שיר וברכה ולינה כך שמיני טעון קרבן שיר וברכה ולינה מאי בחו לאו זמן לא ברכת המזון ותפלה ה"נ מסתברא דאי ס"ד זמן זמן כל ז' מי איכא משמע דקרבן ולינה ניחא ליה דהוה כל ז' ושמא י"ל דה"ה דהוה מלי למיפרך מלינה וליטעמיך ולשינויא דהתם אתי הכל שפיר דמשני דומו כל ז' משכחת לה אי לא בריך ביומא קמא בריך באידך יומי וכן נמי מלי למימר מלינה דעולת ראייה יש לה תשלומין כל ז' ויום הבאת קרבנו טעון לינה ולא יותר (הג"ה) והך דשמעתין נמי מעיקרא ס"ד דהוי כל ז' מטעמא דפרישית אבל לא קאי הכי ובספרי יי מוכח דלא הוי אלא יום אחד דחתני אין לי אלא אלו מנין לרבות המנחות והעופות כו' ת"ל ופנית בבקר כל פינות שאתה פונה לא יהו אלא כאלו משמע דלא הויא לינה אלא יום אחד דומיא דשלמים של כל השנה וקשיא לי אי לינה ברגל אינו רק יום א' אמאי פסח שני אין טעון לינה מי גרע ממביא עוף או מנחה בחול דטעון לינה יום אחד אבל אי רגל טעון לינה ז' אתי שפיר דקמ"ל דפסח שני אין טעון לינה רק יום

אחד. ברוך: ממתין להם כל ומן אכילה והדר עביד מריקה

ושמיפה. אין לפרש דמריקה ושטיפה הודם שיעשה נותר כדי שלא יבואו קדשים לבית הפסול דהא משמע הכא דלאחר זמן אכילה עביד מריקה ושטיפה ומיהו יש ספרים דגרסי ממתין להו עד זמן אכילה ועוד יש

קלת לדקדק מדקאמר לעיל לרבי טרפון כל יום ויום נעשה גיעול לחבירו ואם קודם שעשה ביו נותר עביד מריקה ושטיפה ה"ו ליעביד דכי בשיל ביה שלמים אתמול כשבא היום והחקק למריקה ושטיפה אי בשיל או ביה שלמים דהאידנא קודם מריקה האסכלא. גרדיל"י ולולין עליו ללי ס. ובגמ׳ דמסכת ע"ז [עו.] פריך הא ליבון בעי: גבו׳ ופנית בבקר. על כרחך בקר של חול קאמר וקרי ליה בקר רחשון: אין פיגול ברגל. חם שחט ע"מ לחכול למחר חינו פיגול: ואין נוסר ברגל. אם הותיר בשר חטאת למחר אינו נותר דחד יומא

הוא לר"ט: אלא זו בלבד. לענין

מריקה ושטיפה לחודה ולא לעניו פיגול ונותר ואי טעמיה מהאי קרא הוא אפילו לענין פיגול ונותר נמי: נעשה גיעול לחבירו. מתוך שהשלמים מלויין ברגל אין בלוע שלה דו נעשה נותר שהרי זמן שלמים לב' ימים וכי מבשל ביה שלמים האידנא הדר מבשל ביה שלמים למחר ובולע מו משלמים שנשחטו ביום המחרת ופולט מה שבלע אתמול ובולע מן האחרונים נמצא שאינו בא לידי נותר ואם בא לבשל חטאת בו זהיר לבשל אחריו שלמים בו ביום ופולט את החטאת ובולע את השלמים: הא כילד. כלומר למה סמכן הכתוב לומר יו שממתין [עד] זמן אכילה כו': מידי דהוה אגיעולי עובדי כוכבים. דחמין בעינן דכתיב (במדבר לא) כל דבר אשר יבא באש יח: א"כ. דתרוייהו חדא היא ומריחה לאו היינו הגעלה לכתוב קרא לשון שוה בשניהם: ה"ג ומאי ים מורק ושוטף ש"מ מריקה בחמין שטיפה בלוכן: ורבי. אמר לך מריקה כמריקת הכום ושטיפה כשטיפת הכום לכך שינה בלשון שזה מבחוץ וזה מבפנים: בותבר' הרי הקלים נאכלין כחמורין. לפנים מן הקלעים ליום בו ולילה: ואין טעונין מריקה ושטיפה. לסוף זמן אכילת חמורים אלא לסוף אכילת זמן קלים. ובגמ' פריך מאי קאמר הרי יש בהן בנותן טעם ואמר הרי הקלין נאכלין כחמורין (ב): ואין פוסלין במגע. אם נפסלו הקלין ונגע בהן בשר כא ובלע מהן אין נפסלין בבו. ובגמ׳ מפרש לה: רקיק. פסול שהגיע יו ברקיק כשר ובלע ממנו: גב" וטעונים מריקה ושטיפה. כדין החמורין: ופוסלין במגע. אם היו החמורין פסולין והקלים כשרין נעשו הקלים כחמורין לפסול את הנוגעין בהן כדכתיב (ויקרא ו) כל אשר בבשרה יקדש ואומר בו לקמן להיות כמוהו שאם פסולה (נ) תפסל: (ואם לא הקלין כו') ואין טעונין מריקה. לקמיה פריך ליטעון מיהא כדין קלין לסוף זמן אכילתן: ואין פוסלין במגע. אם היה החמור שנתבשל עם הקלין פסול הואיל ומועט ואין בו בנותן טעם בקלין לא נעשו הקלים כמוהו לפסול את הנוגעין בהן שהרי אף הם לא נפסלו ואיידי דתנא רישא פוסלין נקט סיפא אין פוסלין: נהי דקדשי קדשים לא בעו. כלומר נהי דלא בעו מריקה לסוף זמן אכילת חמורין דהא מועטין ובטלי ניבעי מיהא משום קלים לסוף זמן אכילתן: היינו דתנא או קדשי קדשים וקדשים קלים. לאשמועינן דסתם לן כרבי שמעון דאמר קדשים קלים אין

מ"ו עו", ב) ערלה פ"ב ת"כ (ל יו) עד ענה, כל ענה על דור ב שם ספ"ז עיי"ש, ג) [לעיל לג. לה: לו:], ד) פסחים מה. נזיר לז: ת"כ שם פ"ג ה"ר, פ"ד ה"ר, ל) עיין פסחים עד., ו) פ׳ ראה

הגהות הב"ח

(א) גמרא מאי קאמר הכי (a) גפרא ממי קסמר הכי אמר לס יס בקן:
 (b) רש"י ד"יה ולון טענון וכול מלכלן כממורין ולמה לא יטענו מריקה כדין חמורין יטענו מריקה כדין חמורין הס"ד: (ג) ד"ה ופוסלין וכו' מספל הסק"ד: (ג) ד"ה ופוסלין וכו' מספל הס"ד ולח"כ מ"ה ואם אין בהן נותן טעם אין סקלין כו':

שינויי נוסחאות

א] דר"ט אמר ר' יצחק דאמר כר' כל"ל ועי' תוס' סוכה דף מי [ע"ל ד"ה לינה] (ש"ח": ב] בכי"ל נוסף הכי קאמר: ג] נ״ח כל. וכן להלן בסמוך (*שמכ״י). ועי׳ תוס׳: ד] בד״ו לומר לך ותיבת מוס": דן כד"ו לומר לך ומיכת ש"מ לימל: הן ככ"ל נוסף או כתיב שטף שטף: ון מיכת שבהן נממק (ש"מ): זן הרקיק וכו' החתיכה וכו' לל"ל (בתה"י ופ"ח: הן קאמר חסורי מהסרא (בווה" ה"ח"ח: הן קאמר חסורי מהסרא והכי קתני אם כדי לנ"ע! (וכ"ס כלע"ע (גליון). ועי" כליקוטיס: מין מיהא ניבעי (ש"ח): י) דקתני פון מיהא ניבעי (ש"ח): י) דקתני כרי כל"ל (ש"מ): יא] הוא דאלימא לבטולי הדשים כו' כל"ל לכ"ל (ש"ח: אן הוא דאלימא (מ"ח: אן דשים כוי לכ"ל (ש"ח: בכל לי לקלים דחד מינג הוא אימא לא מבטלי (כ"צ: יגן ?"ל שנגע (*ש"ח: יד] שלהן (כי"פ: מון מינת ובולע ליחת ככתה"י ול"ו ונכון: מז] חטאת יהא זהיר (ש"ח): יו] לומר לך שממתין זמן (ש"ח): יו] לומר לך שממתין זמן (ש"ח: יח] באש וגרי (ש"ח): ים] מאי ומורק (ני"י): כ] וליום ("ש"ח): כא] נשמכ"י ונ"ש הגיהו כשר. וכ"ה ככ""כ. וככ"י סגיסו כשר. זכ״ס נכי״פ. וכני״כ. כלפנינו: בב] נדל״ל נפסל: בג] ואמרי׳ לקמן יקדש להיות (*ב״ש): בד] כלן ספ״ד ומס״ד למה לי כו׳. ומיכת תרתי לימל (כתה"י וד"ו): כה] ל"ל ואפילו (כותהיי היי). בהן ניינ האפידה אם תמצא לומר (שימ): כו] כל על יום ראשון לנייל (שתכיי): בז' כל נותר ראשון לנייל (שתכיי) בז' ללפניסס סיס גי' למרת כרש"י עס מגירסא עלנו (באה"מ): בח] מאי ברכה לאו ומד (צ"ק) וולפנינו בסוכה הגיר' זמן (צ"ק) [ולפנינו נסוכה הגידי
ככתוב בתוס' כלון]: בפן שנעשה
(ד"ו רפ"ם וש"ח): ל! היכי
ליעביד כי בשיל כו' כנדל"ל
(באה"ח): לא] ל"ל דבשיל

ליקומים

א כיצר מסתרון לה עד זמן אכילה וכו'. פי שאם יגעיל אותו בתוך זמן אכילה אין צדיך מריקה ושטיפה כמו שפירשתי לר׳ טרפון הואיל ועדיין לא נאסר הגיעול. וחכמים לא סבירא להו דר׳ טרפון משום דחיישינן שמא א יגיע הבישול השני למקום. לא יגיע הבישול השני למקום הראשון. אי נמי כדי שלא יקל במריקה ושטיפה. (כלונ"ד ת"כ פ' לו) מאי קאמר. פי׳ אחרי שיש בהן בנותן טעם ונאכלין כחמורין בהן בנותן טעם ונאכלין כחמורין לפנים מן הקלעים ולזכרי כהונה וליום ולילה, אמאי אין טעונין מריקה ושטיפה ואין פוסלין במגע. הכי קאמר אם יש בהן בנותן טעם הרי הקלים נאכלים כחמורין וטעונין מריקה ושטיפה כחמורין וטעונין מריקה ושטיפה ופוסלין במגע ואם אין בהן בנותן טעם אין הקלים נאכלין כחמורין ואין טעונין מריקה ושטיפה ואין פוסלין במגע. פירוש וחסורי מיחסרא. (פסקי

יהשפור אוהאסכלא מגעילן בחמין: **גבו'** מאי מעמא דר"מאו דאמר קרא יופנית בבקר והלכת לאהלך הכתוב עשאו לכולן בקר אחד מתקיף לה רב אחדבוי בר אמי וכי אין פיגול ברגל ואין נותר ברגל וכי תימא ה"נ והתניא ר' נתן אומר לא אמר ר"ם אלא זו בלבד אלא כדר"ג אמר רבה בר אבוה ידאמר ר"ג אמר רבה בר אבוה כל יום ויום נעשה גיעול לחבירו: וחכ"א עד זמן אכילה כו': מאי קאמר אמר ר"נ אמר רבה בר אבוהם ממתין לה עדם זמן אכילה והדר עביד לה מריקה ושמיפה מנהני מילי א"ר יוחנן משום אבא יוםי בן אבא כתיב יומורק ושומף וכתיב יכל זכר בכהנים יאכל הא כיצד ממתין לה עד זמן אכילה והדר עביד לה מריקה ושמיפה: מריקה כמריקת הכום שמיפה כשמיפת הכום: ת"ר מריקה ושמיפה בצונן דברי רבי וחכמים אומרים ימריקה בחמין ושמיפה בצוגן מ"מ דרבנן מידי דהוה אגיעולי עובדי כוכבים ורבי אמר לך הגעלה לא קאמינא כי קאמינא למִריקה ושמיפה דבתר הגעלה ורבנן א"כ לכתוב קרא או מורק מורק או שומף שומף מאי ומורק ושומף ש"מ יו מריקה בחמין ושמיפה בצונן ורבי אי כתיב ומורק מורק ה"א תרי זימני מורק או תרי זימני שומף לכך כתיב ומורק ושומף לומר לך מריקה כמריקת הכום שמיפה כשמיפת הכום: מתני' יבישל בו קדשים וחולין או קדשי קדשים וקדשים קלים אם יש בהן בנותן מעם הרי הקלים נאכלין כחמורין שבהן וואיגן מעונין מריקה ושטיפה יואינן פוסלים במגע ירקיק שנגע ברקיק וחתיכה בחתיכה לא כל הרקיקין ולא כל החתיכות אסורין אינו אסור אלא במקום שבלע: גבו' מאי קאמרה ₪ אם יש בהן בנותן מעם הרי הקלין נאכלין כחמורין ומעונין מריקה ושמיפה יופוסלין במגע אין בהן בנותן מעם אין הקלין נאכלין כחמורים ואין מעונין מריקה ושמיפה ואין פוסלין במגע נהי דקדשי קדשום לא בעו קדשום קלים יו ניבעי אמר אביי ימאי אין מעונין דקאמר קדשי קדשים אבל קרשים קלים מעונין רבא אמר הא מני ר"ש היא ידאמר קדשים קלים אין מעונין מריקה ושמיפה בשלמא לרבא היינו דקתני ז או קדשי קדשים וקדשים קלים אלא לאביי תרתי למה לי צריכי דאי תנא קדשים וחולין ה"א חולין הוא יו דמבטלי קדשים דלאו מינייהו אבל קרשי קרשים וקדשים קלים יו אימא לא ואי תנא קרשי קרשים וקדשים קלים ה"א קרשים הוא דאלימי לבטולי קרשים אבל חולין אימא

דקאמר כדין חמורין ברן תרתי למה לי למיתנייה כיון דתנא קדשים וחולין ואשמועינן דבטל במיעוטו מה לי הני מה לי הני:

טעונין מריקה ושטיפה: אלא לאביי. דאמר מאי אין טעונין

עד

ושטיפה ליתסרו אלא ודאי לא חייב הכתוב עד אחר שנעשה נותר:

לא צריכא: רקיק שהגיע ברקיק כו': ת"רייכל אשר יגע יכול אפי' שלא בלע ת"ל בבשרה